

Страхливиятъ циганинъ.

Единъ циганинъ намислилъ да открадне единъ човалъ слама, та да си нахрани магарето. Сламата била прѣзъ единъ долъ, по чието дъно текла вадичка. Мръкнало се, и циганинътъ нарамилъ човала. Нататкъ прѣминалъ дола благополучно. Натѣпкалъ човала и си тръгналъ. Вървѣлъ той, сиромашътъ, и трепералъ отъ страхъ да го не сполети нѣщо. Стигналъ дола и, тъкмо да прѣскочи съ чувала, спѣналъ се и хопъ! по очитѣ си въ вадичката Изтърваниятъ човалъ падналъ врѣзъ него и го затисналъ. Горкиятъ циганинъ! Помислилъ си, че мечка го е натиснала и не смѣялъ да погледне назадъ, камо ли да стане. Така лежалъ циганинътъ прѣмрѣлъ отъ страхъ.

Разсѣмнало се, и слънцето огрѣяло вадичката. Циганинътъ, скованъ отъ страхъ и отъ студъ, подигналъ очи къмъ слънцето. „Слънчице, поне ти ме съжали, рѣкълъ той: мечката ме смаза — цѣла нощъ е лежала върху мене“.

По едно врѣме циганинътъ се обърналъ страховливо назадъ и, като видѣлъ, че нѣма никаква мечка, ами това е човалътъ съ сламата, добилъ куражъ и извикалъ :

„А азъ те вида, човалче, че си ти, ами рѣкохъ да видя, какво ще кажешъ“.